

1² Jun 1893.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16.

Den 15de Maj 1893.

42de Aargang.

Konferencen i Salt Lake City.

Den 63de Aarskonference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige begyndte i Tabernaklet, Salt Lake City, den 4de April 1893. Paa Forhøjningen vare: Af det øverste Præsidentstabs: Wilford Woodruff, George D. Cannon og Joseph F. Smith; af de Tolv Apostle: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Francis M. Lyman, John Henry Smith, George Teasdale, John W. Taylor, Marriner W. Merrill, Anthon S. Lund og Abraham S. Cannon; Patriark John Smith; af Præsidentstabet for de Halvsjersds: Seymour B. Young, C. D. Fjeldsted, John Morgan, B. S. Roberts, George Reynolds og Jonathan G. Kimball; det præsiderende Biskops-Raad: William B. Preston, Robert T. Burton og John R. Winder. Desuden var der tilstede en stor Skare af Stavspræsidenter og andre ledende Brødre fra forskjellige Dele af Utah og tilgrænsende Stater og Territorier.

Apostel Moses Thatcher var ikke tilstede paa Grund af Sgdom, og Apostel Heber J. Grant var heller ikke

nærbørende, da han var i Østen og ikke kunde naa tidsnok hjem.

Forsamlingen var uhyre stor, og den hjæmpemæssige Bgning var fuldstændig fylt.

Mødet aabnedes med, at Koret og Forsamlingen sang:

»Come let us anew our journey pursue.«

Abningsbønnen opsendtes af Apostel Francis M. Lyman, hvorefter Koret og Forsamlingen sang:

»Come, come ye Saints, no toil nor labor fear.«

Præsident Wilford Woodruff

sagde, at han sølte sig taknemmelig til Gud hans evige Fader for det Privilegium, han havde til at fremstaa blandt en saa stor Skare af Israels Hus. Han takkede ogsaa de ti Tusinder Sidste-Dages Hellige, som havde opsendt deres Bønner til Herren paa hans Vegne; thi ved Guds Kraft og ved deres Bønner var han bleven bevaret til denne Time. Han sølte sig ikke i Stand til at udbille de mange Tanker og

Betragtninger over de Omvælsinger, gjennem hvilke de Sidste-Dages Hellige havde vandret i de forbundne Aar; men han forsikrede sine Tilhørere, at han ønskede dem alle Herrens Velsignelser, og at hans Hjerte var fuldt af Taknemmelighed til hans Brødre og Søstre og til Alle, som havde ønsket at gjøre Ret.

Dette var en Dag, som han i mange Aar havde stuet hen til med Vængsel og Forhaabninger, og naar han tænkte paa de mange Hundreder og Tusinder af Israels Eldster, og paa Profeterne og Apostlene, med hvem han havde omgaaedes, og af hvilke Mange allerede vare gaaede paa den anden Side Sløret, da forundrede han sig overmaade over det Arbejde, der var udført, og over, at hans eget Liv var blevet saa længe bevaret blandt dette Folk.

De Sidste-Dages Hellige havde stor Aarsag til at fryde sig i Herren, og deres Hjerter burde fyldes med Taknemmelighed mod den Allerseligste for de mange Velsignelser, han tildelede dem.

Naar Taleren kastede et Tilbageblik paa de Helliges Stilling og saa, hvad de havde udført ved Guds Naade siden deres Komme til Bjergenes Dale den 24de Juli 1847, var det for ham som et Under. Endstjøndt mange af deres Brødre — Præsident Young, som havde ledet dem hertil, og Andre, der før vare forenede med dem i dette store Sidste-Dages Bærk — vare henjovede, troede han, at de i Dag i Aandernes Verden vare dybt interesserede i og frydede sig ved det Arbejde, som de Sidste-Dages Hellige ved denne specielle Anledning foretog sig.

De Hellige forventede om saa Dage, ved Guds Velsignelse, at gaa ind i det Tempel, der er opført af Guds Folk her til Herrens Navns Ære, og Taleren ønskede nu i den korte Tid,

han havde til sin Raadighed, af ganske Hjerte at velsigne de Hellige for, hvad de havde gjort for Fuldendelsen af dette store Foretagende. Han troede ikke, at nogen Opfordring til noget Folk paa Jorden nogensinde var bleven modtaget med en saadan Beredvillighed som den, der var vist ved Tilvebringelsen af Midler til Fuldførelsen af Templet i Salt Lake City. Han solte Trang til at takke Herren for den Aand, som havde gjort sig gjældende blandt de Hellige i dette Tilfælde.

Dette var det fjerde Tempel, som de Hellige havde bygget i disse Dale. Israels Eldster havde arbejdet utrætteligt i at udføre Herrens Hus' Ordinanser baade for Levende og Døde, og det var vel overskødigt at fortælle de Sidste-Dages Hellige, at disse Tempel vare opførte til Gjenløsning for de Døde saa vel som til Velsignelse for de Levende. Profeten Joseph Smith lagde Grundvolden til denne Kirke og dette Rige samt meddelte os disse Principer formedelst Aabenbaring; men ingen Aabenbaring, der nogensinde var givet fra Gud til Menneffene, havde bragt mere Glæde og Trøst end den, hvorved Herren opfyldte Forudsigelsen af en af de gamle Profeter, der jagde, at Herren vilde oprejse Frelseren paa Zions Bjerg; den Dag var kommen.

Taleren erindrede meget godt den Tid, da hin Aabenbaring blev givet, og de Følelser, der gjennemtrængte de Helliges Hjerter, da de forstode, at de i deres Tid og Slægt havde Fuldmagt til at udføre disse Ordinanser for deres afdøde Forsædre i Lighed med de Ordinanser, der udførtes for dem, der endnu levede i Kjød. De Hellige tøvede ikke, efter at denne Aabenbaring var givet, med at begynde Tempelarbejdet, og der var Mange tilstede i Dag, der i mangfoldige Aar havde

arbejdet i Templerne; og ligesom Jesus i hans Dage „gik bort og prædikede for Manderne, som vare i Forvaring,“ saaledes vilde ogjaa disse Mænd, som nu levede og vare i Besiddelse af Præstedømmet, naar de gik bag Sløret, prædike for Mænd, som vare i Forvaring, og hjælpe „til at aabne de Blindes Øjne, til at udføre de Bundne af Fængsel, dem, som sidde i Mørke, af Fangenskab.“

I alt det Arbejde for Evangeliets Sag, som Taleren i 60 Aar havde udrættet, var der Intet, han havde udført med større Tilfredsstillelse end det for sine Afdødes Frelse; og han var taknemmelig til sin himmelske Fader for, at Dagen var kommen, da vi havde Lejlighed til at indvie dette Tempel til Herren, i hvilken en stor Skare af dem, der bo i disse Egne, vil indgaa og udføre Ordinanjer uden at rejse lange Veje, som hidindtil havde været nødvendigt.

Taleren bevidnede, at da han først hørte Joseph Smith prædike, vidste han, at han var en Guds Profet; denne Herrens Tjener arbejdede for Kirkens og Guds Riges Sag kun den korte Tid af 14 Aar, før han led Martyrdøden, men tiltrods derfor udførte han en stor og betydningsfuld Mission.

Taleren takkede Gud for, at han i sin Raade havde bevaret ham gennem alle Livets Omvækslinger, saa at han i sin langt fremstredne Alder var omgivet af et Kvorum af Apostle, blandt hvem der eksisterede en saadan Enighedsaand som den, der eksisterer blandt dem; de vare forenede som een Mand, og han var forvisset om, at enhver af dem, dersom det var nødvendigt, vilde ofre sit Liv for ham, og han vilde gjøre det Samme for dem, om Herren forlangte det af ham. Der var en Kjærlighed mellem dem Alle, som Verden ikke kan fatte, en Kjærlighed,

som udmærker alle Mænd, der have Præstedømmet, frem for Resten af Verden.

Herren havde altid udvalgt „det for Verden Skrobelige“ til at beskjemme de Vise, som han havde lovet; dette var et Princip, som han (Taleren) havde grundet meget paa lige fra sine Drengaar. Hans egen Anskuelse herom var, at Herren ønskede at vælge saadanne Redskaber, som han kunde bruge, og som ikke selv vilde tage Væren for, hvad de udførte. Mange af de gamle Apostle vare fattige Fiskere; men de vare villige til at opofre deres Liv for Evangeliets Skyld uden Hensyn til Verdens Spot eller Væ.

Saaledes er det i vor Tid, i denne Generation. Joseph Smith blev kaldet af Herren til at udføre et stort Værk, endskjøndt han var en uvidende og ulært Dreng efter Verdens Anskuelse; men han var ordineret, før Verdens Grundvold lagdes, til at lægge Grundvolden til Guds Kirke og Rige. Var ikke dette Guds Værk, og havde det ikke været understøttet ved hans Kraft lige fra Begyndelsen? Som Bevis herfor dvælede Taleren ved den forunderlige Indsamling af de Hellige til disse Dale og deres mirakuløse Redning trods Prøver og bitre Forfølgelser. Som det var med Joseph Smith, sagde han, saaledes var det med Brigham Young og John Taylor. Kunde de være blevne kjøbt for Guld til at vende sig bort fra det Værk, med hvilket de havde forenet sig? Nej, de vare den Slags Mænd, som Herren kunde lede og anvende, og det Samme er Tilfældet med Hundreder og Tusinder af Eldster i Jsrael i Dag, som ere blevne kaldte fra Ploven og Ambolten, og af hvilke Mange ere gaaede ud blandt Jordens Nationer med Evangeliets Budskab uden Pung og Tasse.

Dette er Guds og ikke Menneskers Bærf; derfor lad os bestræbe os for at efterleve vor Religion, at gjøre vor Pligt og ære vor Kaldelse i den korte Tid, vi skal leve her paa Jorden. Til Trods for alle vore Prøver, Lidelser og Besværligheder ere vi voksede og tiltagne her i Bjergenes Dale ved at være lydige mod Guds Bud. Herren vaager over os. Lad os ikke tabe Modet, men lad os gjøre, hvad der er ret. Lad os altid erindre at bede til Herren, saa at, naar vor Mission her paa Jorden er til Ende, vore Gjerninger da maa følge os paa den anden Side Sløret.

Præsident George O. Cannon

begyndte sine Bemærkninger med at nævne nogle af de mange Aarsager, de Sidste-Dages Hellige havde til at være taknemmelige mod Gud. De havde specielt været velsignede og bevarede af Herren. Taleren dvælede derefter ved den mærkelige Karakter af denne Kirkes Historie og omtalte, hvorledes mange af de Sidste-Dages Helliges Oplevelser havde været højt dramatiske. Han skildrede derpaa nogle af disse Tildragelser. Den Selvopofrelse, de Hellige havde udvist gennem Kirkens forskjellige Omstiftelser, blev behandlet paa en meget interessant Maade af Taleren. De Hellige havde med rosværdig Trofasthed udført den Mission, Gud havde givet dem, og denne Mission var Oprettelsen af et Bærf, der tilsidst vilde gjenløse hele Menneskeslægten fra enhver ubehagelig og undertrykkende Stilling. Meget Faa havde, sammenlignelsesvis, forfaget deres Bestræbelser for at opnaa dette ædle Djemed, og de, der havde forjaget og forladt dem, havde tabt Guds Aand og fornyet deres gamle Beskjendtskab med Verden og dens for dørvælige og urene Indflydelse. De

Helliges Stilling er enestaaende, Gud havde, lignelsesvis talt, taget dem i Kompagni, hvilket de kaldte en Pagt. Den Almægtige var altid tro mod sin Del af Kontrakten, hvilket hele denne Kirkes Historie havde bevist. Taleren dvælede dernæst ved den underfulde Forandring af de Helliges Stilling, der har fundet Sted i den senere Tid. Baade deres Templer og andre Institutioner havde været i Fare, men nu var ogsaa den Sky forsvunden. Fordi vi havde talt om, hvad Gud havde til Hensigt at udføre i Fremtiden ved den endelige Oprettelse af sit Rige, havde nogle Mennesker undfanget den Ide, at vi vare fjendtligsindede mod Verden. Dette var en urigtig Opfattelse af vore Hensigter; disse gik ud paa at beskytte alle Folks Rettigheder og Frihed. De forventede bedre sociale Forhold i Verden ville alene virkeliggjøres ved en stadig Tiltagen af Lys og Udøvelse af sand Moralitet i sin mest udstrakte Betydning. Den urigtige Opfattelse angaaende os havde for en Del sin Grund i, at vi ved flere Lejligheder havde nedlagt Protest for Landets Domstole mod Lovgivning, der specielt var rettet mod os; men det, vi i den Henseende have gjort, vil endnu blive billiget af alle rettænkende Mennesker.

Taleren dvælede ogsaa ved den store Forandring, der var sket blandt Menneskene i Almindelighed med Hensyn til deres Følelser lige overfor de Sidste-Dages Hellige; nu fandtes der Mange, der saa de Hellige i deres sande Lys. De mange falske Rygter, som have været i Omløb om os, begynde at tabe deres Indflydelse, og den Kjendsgjerning, at de Helliges Mission er Fred og gode Følelser, begynder at blive forstaaet. Taleren endte med at nævne de Fordele, der fulgte med at lytte til Guds Tjeneres Raad, og paaviste

Nødvendigheden af at være i Besiddelse af et ydmygt Hjerte og en angergiven Aand og tilgive hverandre, saa at de Hellige maa være forenede og modtage Guds Betsignelser, naar de skulle ind-

gaa i Herrens Tempel og deltage i dets Indvielse.

Koret sang:

»Jesus, I my cross have taken.«

Taksigelse af Patriark John Smith.

(Fortsættes.)

Konferencen i Malmo.

Konferencen i Malmo afholdtes Lørdag og Søndag den 22de og 23de April 1893.

Tilstede vare følgende Missionærer fra Zion: Missionspræsident Joseph Christianen og Ældste Chas. J. Wahlquist fra Missionskontoret; Konferencepræsident N. J. Henriksen samt Ældsterne Olof Monjon, Niels Monjon, Levi Pearson, P. L. Rundquist, John W. Dehlin, G. A. Bolander, P. Bjorklund, Ludvig S. Hanjon, P. Jonson, George W. Johnson og R. C. Mattson.

Lørdag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afhyngelsen af Salmen Nr. 6 og Bøn af Præsident N. J. Henriksen, hvorpaa Salmen Nr. 250 blev affungen.

Konferencepræsidenten bød de Tilstedeværende Velkommen.

Grensforstanderne afgave først deres Rapporter, hvorefter Præsident N. J. Henriksen gav en samlet Rapport over Tilstanden i hele Skaane Konference. Der er i denne: 5 Grene, 17 af de Halvfjerds, 7 Ældster, 13 Præster, 9 Lærere, 3 Diakoner og 196 Medlemmer. Totalantallet af Præstedømme og Medlemmer 245. Siden sidste Konference vare 11 døde, 3 udelukte, 5 døde, 1 bortflyttet og 5 emigrerede. 41 betale Tiende, og 95 holde „Stjernen.“ Der er i Konferencen 2 Søndagskoler og 1 Unge Mænds gjensidig Uddannelsesforening. Udfigterne for Evangeliets

Fremme vare lovende, og de Hellige i Almindelighed opfyldte deres Pligter efter bedste Evne.

Til Afvætsling blev Salmen Nr. 118 affungen.

Ældste C. J. Wahlquist fra Missionskontoret fremstod og talte til de For samlede. Han erindrede godt, da han rejste gennem Malmo for 16 Aar siden, at de Hellige da havde et stort Forsamlingslokale; naar han sammenlignede hin Tid med den nærværende, saa det ud, som om Indhøstningen var forbi, og at det kun var de spredte Aks, som nu samlede i Loden. Han omtalte Tiendeprincippet og de Betsignelser, som følge dem, der adlyde og opfyldte samme. Sluttelig bar han sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og gav de For samlede mange gode Raad og Lærdomme samt nedbad Herrens Betsignelse over dem.

Salmen Nr. 91 blev affungen.

Taksigelse af Ældste N. Monjon.

Søndag Form. Kl. 10.

I Følge Bestemmelse fra de præfiderende Autoriteter var dette en speciel Faste- og Bedeforsamling.

Mødet aabnedes med Afhyngelsen af Salmen Nr. 1. Bøn af Ældste George W. Johnson. Salmen Nr. 135 blev affungen.

Konferencepræsident N. J. Henriksen sagde, at det stod de For samlede frit for at udtale deres Følelser, bede

eller synge, alt efter som de skulde blive drevne af den Helligaand.

Ældste C. J. Wahlquist oplæste Adressen fra det øverste Præsidentskab samt fra Præsidenten for den skandinaviske Mission med Hensyn til Overholdelsen af denne specielle Faste, og Bededag. Derefter fremstod mange af de Hellige, baade Brødre og Søstre, og bare kraftige Bidnesbyrd om Evangeliet's Sandheder samt priste Herren i Bøn og i Sang. Den Helligaand var rigeligt udgydt over de Forsamlede.

Missionspræsident Joseph Christensen gjorde nogle Bemærkninger og opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Præsident N. J. Henriksen bar ligeledes sit Bidnesbyrd om Sandheden. Han sagde, at dersom der var nogen Udestaaelser mellem enkelte af de Hellige, eller hvis onde Tølelser eksisterede blandt dem, skulde de tilgive hverandre. Alle de Tilstedeværende vare af samme Mening, hvilket de tilkjendegave ved et enstemmigt Votum.

Forsamlingen sluttedes med Afhyngelsen af Salmen Nr. 7 og Taksigelse af Ældste P. Jonson.

Søndag Efterm. Kl. 2.

Salmen Nr. 85. Bøn af Ældste Levi Pearson. Salmen Nr. 45.

Ældste P. T. Rundquist talte til de Forsamlede. Han omtalte de første Principer i Evangeliet, de samme Lærdomme, som Frelseren selv lærte Menneskene for 1800 Aar siden. Han citerede Apostlenes Gjæringer, 2det Kapitel, og hentydede til Paulus' Ord til Stofmesteren i Filippi, om hvilken der berettes i Apostlenes Gjæringer, 16de Kapitel. Han omtalte ligeledes Johannes den Døbers Mission og Kristi Forjoning.

Missionspræsident Joseph Christensen foreslog Kirkens Autoriteter til Op-

holdelse i de Helliges Tro og Bonner og ligeledes, at følgende Ældster opholdes i deres respektive Arbejdsmarker: N. J. Henriksen som Præsident over Skaane Konference og Forstander for Malms Gren; George W. Johnson som Forstander for Lunds Gren med Peter Jonson som Medhjælper; Olof Monson som Forstander for Kristiansstads Gren med P. Bjørklund, Niels Monson og August Engquist som Medhjælpere; Levi Pearson som Forstander for Karlskrona Gren med John W. Dehlin og Nils Mattson som Medhjælpere; Ludvig S. Hanson som Forstander for Helsingborgs Gren med A. G. Bolander som Medhjælper; P. T. Rundquist som omrejsende Ældste i hele Konferencen.

Ældste P. Jonson gjorde nogle Bemærkninger og bar sit Bidnesbyrd angaaende Evangeliet.

Mødet sluttedes med Afhyngelsen af Salmen Nr. 74 og Taksigelse af Ældste Ludvig S. Hanson.

Søndag Aften Kl. 7.

Salmen Nr. 109 blev afsunget. Bøn af Ældste G. A. Bolander; derefter blev Salmen Nr. 75 afsunget.

Ældste C. J. Wahlquist var den første Taler. Han omtalte Forjoningen samt Principet Tro: hvad den er, dens Nødvendighed, Kraft og Virkning, hvorved Troen kan bevises o. s. v. Ligeledes hentydede Taleren til Omvendelse og udviklede, hvilken Omvendelse der var antagelig for Herren. Sluttelig ønskede han, at de, som ikke forstode vor Lære, vilde undersøge den hellige Skrift og søge at komme til Sandhedens Erkjendelse.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 161 afsunget.

Missionspræsident Joseph Christensen var den næste Taler. Han omtalte

Kristi anden Tilkommelse, hvorledes den saakaldte kristne Verden havde forandret Evangeliets Ordinanfer, og hvorledes de, som paaberaabe sig at være Kristne, daglig gjøre sig skyldige i Overtrædelse af Guds Love og Befalinger. Han berorte derefter Belønningen, der venter dem, som vise Lydighed mod Guds Bud og Love, og formanede de Hellige til at forblive trofaste i den Pagt, de have sluttet med Herren.

Konferencepræsident N. J. Henricksen bar et kraftigt Vidnesbyrd og formanede de Fremmede, som vare tilstede, og som endnu ikke havde Forstand paa Evangeliet, til at hdmøge sig for Herren og søge ham i Bon og Paakaldelse, medens Naadens Tid gaves dem. Til Slutning takkede han Alle, som havde

givet Møde, og nedbad Herrens Betsignelse over de Forsamlede.

Efter at Salmen Nr. 121 var afsluttet, hævdedes Konferencen til ubestemt Tid.

Takkigelse af Missionspræsident Joseph Christian Jensen.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Præstedømsmøde, hvor alle Missionærerne havde Lejlighed til at udtale deres Følelser. En god Aand var tilstede, og mange gode Raad og Lærdomme bleve givne af Præsident Joseph Christian Jensen.

Joh. D. Malmstrøm,
Striber.

Fra Taagernes Verden.

I Nætter, hvor Luften er ren og klar, kan man med blotte Øje observere en taageagtig Plet i Stjernebilledet Andromeda. Tager man Rifferten til Hjælp, præsenterer Pletten sig vel med ret tydelige Konturer, men intet Teleskop er dog i Stand til at opløse det mystiske Taagesløv i et Myr af Stjerner. Rundtom i Universet dæmmer lignende Taager frem bag Fiksstjernebrimlen. Rjæmpeteleskopet opdager stadig flere af disse behynderlige Fænomener, og i Stjernerne katalogerne opføres nutildags adskillige Tusinde kosmiske Taager. Er det Stjernehobe, man her har at gøre med, som blot paa Grund af de umaadelige Afstande hulle sig i Taagegestalt? Eller vise Pletterne sig maaste i deres sande Stikfelse som Ophobninger af et taageagtigt Stof, noget i Smag med vort Solstystems Kometer? Spektralanalysen har givet Svar paa disse Spørgsmaal og hensort Pletterne under to væsensforskjellige Klasser. Nogle Taager bestaa virkelig af Stjernesamlinger, hvis enkelte Kloder Rifferten ikke evner at rede ud fra hverandre. De øvrige Taagepletter have derimod Karakteren af vældige sammenhængende Gasmasser. Øste præsenterer de sig i uregelmæssige og fantastiske Stikfeller eller som Ringe, Spiraler o. l. Det er, mener Astronomerne i Almindelighed, Verdener i Tilbliben, Fiksstjerner eller maaste hele Fiksstjernesystemer, der staa i Begreb med at vikle sig ud af Urtidens Svøb.

Klogskab bestaar i at erkjende sine Fejl, Ødh i at stanme sig over dem.

Den 15de Maj 1893.

Færdig og indviet!

Den Bygning, som af alle Bygninger paa Jorden har den største Interesse for de Sidste-Dages Hellige, er nu færdig! Den 6te April 1893 blev Templet i Salt Lake City indviet til Herren. Præsident Wilford Woodruff opsendte Indvielses-Bønner, hvilken vil blive trykt i „Stjernen“ under Konferencesforhandlingerne.

I de 40 Aar, som ere medgaaede til Fuldførelsen af dette Arbejde, har Herren rigelig velsignet de Hellige, og da de samlede sig for at deltage i Indvielses-Ceremonierne — efter, i Følge Kirkens Præsidentskabs Bestemmelse, at have forberedt sig dertil ved Faste og Bøn — vare de besjælede af en fast Overbevisning om, at Herren havde antaget deres Opofferelser, og at han havde fundet Velbehag i deres Arbejde.

Der findes Mange, som enten paa Grund af, at de ere fjendtligsindede mod de Sidste-Dages Hellige og deres Religion, eller paa Grund af en umaadelig stor aandelig Indskrænkethed have forjagt at indbilde Menneskene, at disse Tempel, som de Hellige bygge, opføres, for at visse afstøvede Handlinger kunne udføres i dem. Det er unødvendigt oversfor rettænkende Mennesker at modbevise en saadan dum Paastand. Det er ikke rimeligt at antage, at et Folk, saa fattigt som de Sidste-Dages Hellige vare, da de grundlagde dette Tempel, frivilligt skulde paatage sig mangfoldige Millioner Kroners Udgifter og forberede sig paa at vente saa mange Aar paa Frugten af disse Udgifter, derjom Bevæggrunden kun var den, at tilfredsstille en falden Naturs Begjæringer. I Særdeleshed vilde en saadan Antagelse ikke være logisk paa en Tid, hvor Synd og Ugudelighed herske saa almindelig i Verden, som Tilfældet er nu.

Enhver, som har det mindste Kjenndskab til vor Være og dens Principer, og som vil bruge sin Forstand og med Fornuft betragte Tingene, kan tydelig indse, at de Hellige have haft et ædlere og højere Maal for Oje med i alle disse lange Aar at hde af deres Midler og derved bidrage til at opføre dette og flere kostbare Tempel, det Maal nemlig, at arbejde for hele Menneskeslægten's Frelse — baade de Levende og de Døde — saa vidt dette i Følge Retfærdighedens Principer kan lade sig gjøre.

Profeten Malakas omtalte en Tid, da Herren skulde jende „Elias, Profeten,“ som skulde „vende Fædrenes Hjerte til Børnene, og Børnenes Hjerte til deres Fædre.“ Vi, de Sidste-Dages Hellige, høre det Vidnesbyrd, at denne Tid er kommen, at Herren har sendt denne sin Tjener, som har givet til Mænd i Kjødet de nødvendige Nøgler for at sammensøje Menneskeslægten gennem hellige Ordinanjer, der blot kunne udføres i Templer indviede til Herren.

Mange Tusinder af de Oprigtige i Hjertet ere formedelst den Helligaands Vhå blevne overbeviste om Sandheden af dette Vidnesbyrd, og naar de have hørt Evangeliet's glade Budskab forkyndt for dem, have de, overensstemmende med Profeten Mikas Profeti, sagt: „Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg.

og til Jakobs Guds Hus:“ Hvorfor? For „at han maa lære os sine Veje, og vi maa vandre paa hans Stier; thi fra Zion skal udgaa Lov, og Herrens Ord fra Jerusalem.“

Mennesker af alle Nationer, af alle Folkeslag, have samlet sig i Vestens Bjergland, hvorved de opfyldte de gamle Profeters Forudsigelser, og et stort Arbejde er blevet og bliver udført der, et Arbejde, der vil aabne Fængslets Porte for Tusinder og atter Tusinder af Guds Børn, som en Gang vandrede i Mørke og Bunkundighed om Herrens Veje. Paa samme Tid er der Hundreder af Herrens ydmyge Tjenere, som forlode deres Familjer, Hjem og Venner i Zion og gaa ud til Jordens Nationer for at opjage de Udele og Dyrige, som endnu ere tilbage i Babylon, og advare dem og indbyde dem til at annamme Evangeliet og samles med Guds Folk, førend Herren udgyder sin Bredes Staal over de Ugudelige.

Præsident Joseph Christiansens Afskedshilsen.

Tiden er kommen, da jeg er bleven løst fra min Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion. Det er nu lidt over 25 Maaned, siden jeg forlod mit Hjem. Dette kan synes at være en lang Tid, men aldrig i mit Liv er Tiden gaaet saa hurtigt for mig; ejheller har noget Arbejde nogeninde givet mig en saadan Tilfredsstillelse og Glæde som dette at være en Budbærer af Jesu Kristi Evangelium til en falden Verden. Jeg er taknemmelig mod min himmelske Fader for den Erfaring, jeg har indhentet, og haaber, at Herren er tilfreds med mit Arbejde, at min Tid ikke har været spildt, og at mit Arbejde ikke vil være aldeles frugtesløst.

Siden min Ankomst til disse Lande har jeg stiftet mange behagelige Bekendtskaber, og jeg er af Hjertet taknemmelig mod de Hellige for al den Velvilje, de have vist mig, og mit Besøg hos mine Brødre og Søstre i Skandinavien vil altid være mig en kjær Erindring.

Om de Brødre, som have virket i Missionen under min Ledelse, kan jeg sige, at jeg i de fleste Tilfælde har været fuldtud tilfreds med dem. De have været utrættelige i deres Arbejde, og naar som helst jeg har haft Anledning til at samles med dem, har det været med en Følelse af Enighed og Broderkærlighed, hvilke ere Frugterne af samdrægtigt Arbejde for en god og ædel Sag; det er derfor med det Sagn, man soker ved at stilles fra sande og trofaste Venner, at jeg forlader dem. Men jeg vil dog sige til dem: Brødre, fortsæt med Flid og Standhaftighed i Eders Arbejde; bliv ikke modfaldne, fordi Tiden maatte kan synes lang, eller fordi Menneskene ikke ville lytte til Eders Vidnesbyrd; gaa fremad i Frimodighed og forkynd Fredens Evangelium baade med Ord og Eksempel. Derjom I gjøre dette, vil Herren rigelig velsigne Eder, og naar Tiden kommer, da I blive løste fra Eders Missionsvirksomhed, er der Intet, som kan give Eder den Tilfredsstillelse som Bevidstheden om, at I have udført Eders Pligter og ikke overladt Menneskene i Bunkundighed om Frelsens Vej.

Jeg vil sige til de Hellige: Været trofaste i at opfylde Eders Pligter; forglem ikke at paakalde Herren i Bøn, og fremfor Alt, hold Eder rene og ubemittede fra Verdens Laster; lad Eders Lys skinne for Eders Medmennesker, saa

at de kunne se Eders gode Eksempel og derved faa et Vidnesbyrd om Sandheden; stræb efter at leve saaledes, at Herrens Nand altid kan være hos Eder til at trøste og vejlede Eder, og tag Eder nøje i Ngt for at gjøre Noget, som kan bedrøve den Helligaand, saa at den forlader Eder, „thi hvad gavner det Menneftet, om han vinder den ganske Verden, men tager Skade paa sin Sjæl?“

Det er med Glæde, at jeg overlader Missionens Affærer til min Eftertræder, Eldste C. A. Carlquist. Mange af Missionærerne ere personlig bekendte med ham, og jeg haaber, at Alle, baade Missionærerne og de Hellige, ville opholde ham i deres Tro og Bønner, ligesom jeg er overbevist om, at de have opholdt mig. Denne Stilling er en saadan, som Ingen, der er i Besiddelse af den rette Nand, kan indtage uden at sole sin Ufuldkommenhed og paa samme Tid sole den Styrke, som han modtager gjennem gode og oprigtige Mænds og Kvinders Forbønner.

Med en hjertelig Hilsen til de Hellige i den skandinaviske Mission forbliver jeg

Eders Broder i Evangeliet,

Joseph Christianen.

Al Korrespondance vedrørende den skandinaviske Mission bedes for Fremtiden adresseret til C. A. Carlquist.

Præsident C. A. Carlquists Hilsen.

Idet jeg modtager Kaldelsen til at præsidere over den skandinaviske Mission tilligemed de mange forskjellige Pligter, denne Kaldelse medfører, føler jeg i Sandhed, hvor utilstrækkelige mine egne Kræfter ere overfor det Ansvar, der følger med denne Stilling, og i hvor høj Grad jeg har den Almægtiges Bistand nødvendig for at kunne udføre dette Hverv.

Jeg haaber, at de Hellige ville ihukomme mig i deres Bønner til vor himmelske Fader, saa at jeg maa modtage Kraft og Styrke fra ham til at røgte dette høje og hellige Kald, som efter Herrens Styrelse er blevet mig anbeføet. Ligeledes haaber jeg, at mine Brødre, Missionærerne i de forskjellige Konferencer i denne Mission, ville skjænke mig den samme Tillid, som har været vist min Forgjænger; jeg vil af yderste Evne anstrænge mig for at gjøre mig en saadan Tillid værdig.

Maa ved vor forenede Samvirken Evangeliets Lys udspredes, Guds Riges Grænser udvides paa Jorden, og mange af de vildfarne Faar af Israels Hus blive opsogte og bragte paa den rette Stil!

Eders Broder og Medarbejder i Kristi Evangelium,

C. A. Carlquist.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Missionærer fra Zion ankom via Liverpool til Kjøbenhavn den 7de Maj: Christen Petersen, Ferron; Hans J. Jobell, Lakeview; S. A. Thomsen, Suarez, Mexico; David Holmgren, Bear River City; John F. Lundquist, Snowflake, Arizona; Theodore Peterson, Logan; Niels Sandberg, St. George; Carl P. Anderson, Clarkston; Andrew N. Kongstrup, Doa; John H. Peterson, Fremont; C. G. Christiansen, Richmond og Ole Olsen, Mantua. Desuden C. J. Gustafson fra Providence for at opøge Slægtregister.

Vi byde disse vore Brødre hjertelig velkommen til Skandinavien og bede Gud, vor himmelske Fader, at han vil velsigne dem for det Offer, de have bragt ved at forlade deres Hjem med saa ædle Bestræbelser for Dje som at forøge paa at bringe deres Medmennesker til at annamme Jesu Kristi sande Evangelium, og vi haabe, at disse Missionærer ville arbejde med utrættelig Flid og Nidkjerhed for Guds Rædts Fremme.

Beskikkelse.

Ældsterne Christen Petersen, Hans J. Jobell, C. G. Christiansen og Ole Olsen beklives til at arbejde i Kjøbenhavns Konference;

Ældsterne S. A. Thomsen og Andrew N. Kongstrup til at arbejde i Aarhus Konference;

Ældsterne David Holmgren, John F. Lundquist og C. J. Gustafson til at arbejde i Stockholms Konference;

Ældste Theodore Peterson til at arbejde i Aalborg Konference;

Ældste Niels Sandberg til at arbejde i Staane Konference, samt

Ældsterne Carl P. Anderson og John H. Peterson til at arbejde i Gøteborg Konference;

Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste M. D. Nash løses fra at arbejde i Aalborg Konference og beklives til at arbejde i Christiania Konference;

Ældste James Andersen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og beklives til at arbejde i Aarhus Konference;

Ældste Peter Nielsen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og beklives til at arbejde i Christiania Konference;

Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Joseph Christiansen,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencen i Kjøbenhavn.

Konferencen i Kjøbenhavn afholdtes Lørdag og Søndag den 29de og 30te April 1893.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Missionspræsident Joseph Christianen og Eldsterne Charles L. Olsen og Chas. J. Wahlquist fra Missionskontoret; Konferencepræsident Martin Nielsen fra Aarhus samt Eldsterne Olof Monson, George W. Johnson og John W. Dehlin fra Skaane Konference; Konferencepræsident C. P. Larjen og de i Kjøbenhavns Konference virkende Eldster: Andrew Petersen, Adam Petersen, Charles Sorensen, J. P. Andreasen, Peter Nielsen, James Anderjen, H. P. Jørgensen, A. C. Olsen, L. P. C. Nielsen, Joseph Johansen og Peter Hansen.

Lørdag Aften Kl. 8.

Konferencen aabnedes med en Velkomsthæng, forfattet af Søster Laura Berberich, hvorefter Eldste Peter Hansen holdt Indledningsbønnen.

Koret intonerede: „D, min Fader, Du, som troner.“

Konferencepræsident C. P. Larjen bød derefter de Forsamlede Velkommen. Han udtrykte sin Taknemmelighed mod Dyrigheden og Alle, hvis Liberalitet og Frisind vare Skyld i, at de Hellige kunde samles under saa fredelige Forhold, som Tilfældet var, og sagde: De Sidste-Dages Hellige ere delagtige i det store Værk, som Herren har begyndt paa Jorden i disse sidste Dage, nemlig Opbyggelsen af hans Rige, et Værk, som aldrig skal tilintetgjøres.

Grensførstanderne afgave Beretning om Forholdene i deres Arbejdsdistrikter, hvorefter Konferencepræsident Larjen gav en samlet Rapport over Tilstanden i

Kjøbenhavns Konference. I Konferencen var der 6 Grene, og 15 Missionærer fra Zion virkede i Samme. Det lokale Præstedomme talte: 42 Eldster, 7 Præster, 16 Lærere og 12 Diaconer. Medlemsantallet, Præstedømmet iberegnet, var 485. Siden sidste Konference vare 16 døbte, 7 udelukkede, 6 emigrerede, 3 tilflyttede og 3 Børn velsignede. „Skandinaviens Stjerne“ holdes af 200 Abonnenter. De Fleste af Kirkens Medlemmer i Konferencen udviste Midtjærhed i Efterlevelsen af Herrens Bud og Love. I Konferencen var der to Hjelpeforeninger, nemlig i Kjøbenhavn og Slagelse; disse Foreninger gjorde meget Godt mod de Fattige og Syge. De regelmæssige offentlige Forsamlinger i Kjøbenhavn, af hvilke der afholdtes tre hver Uge, vare godt besøgte saavel af Hellige som af Fremmede, særlig Forsamlingerne Søndag Aften. Søndagskolen i Kjøbenhavn udførte et velsignelsesrigt Arbejde ved at bibringe de Smaa Evangeliets Principer.

Koret sang Salmen: „Hvor er vel Zion, Herrens Stad?“

Eldste Olof Monson fra Skaane Konference talte derefter til Forsamlingen. Han glædede sig ved Evangeliet og dets herlige Principer samt bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af det Evangelium, som de Sidste-Dages Hellige forkynde. Sluttelig nedbad han Guds Velsignelse over de Forsamlede.

Eldste Adam Petersen talte derpaa. Han bar sit Vidnesbyrd om, at Gud havde aabenbaret sin Vilje og giengivet sit Evangelium til Jorden i vore Dage. Han var lige saa sikker derpaa, som han var paa, at der findes visse store Byer i Verden, selv om han ikke havde set dem. Han sagde, at ved sandt

Vidnesbyrd kunne vi faa Overbevisning om, at Gud er til, og at hans Evangelium atter ved Aabenbaring er gjen-givet til Jorden. Taleren fremholdt, hvilke de første Principer i Evangeliet vare, og han dvælede udførlig ved den rette Daabsmaade.

Salmen: „Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom“ blev affungen.

Takfigelse af Ældste Joseph Hansen.

Søndag Form. Kl. 10.

Koret intonerede: „Saa sikker en Grundvold for Eder, som tror.“

Ældste Charles Sorensen holdt Bøn.

Koret sang Salmen: „Morgenen saa dejlig oprinder paany.“

Missionspræsident Joseph Christian-sen foreslog Kirkens Autoriteter i Zion til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, samt Alfred Salomon som konstitueret Præsident over den euro-pæiske Mission; Joseph Christiansen som Præsident over den skandinaviske Mission med Charles L. Olsen og Chas. J. Wahlquist som hans Med-hjælpere i Udgivelsen af det trykte Ord. Ligeledes foresloges Missionarerne, som virke i Konferencen, samt de lokale Or-ganisationer i Kjøbenhavn til Ophol-delse i de Helliges Tro og Bønner. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Konferencepræsidenten meddelte, at Ældste Andrew Petersen var løst fra sin Missionsvirksomhed i Kjøbenhavns Konference med Tilladelse til at rejse hjem.

Ældste Charles J. Wahlquist talte derefter. Han sagde: Vi have i Dag ved at votere for, at vi ved vor Tro og vore Bønner ville understøtte Kirkens Autoriteter, udført en særdeles vigtig Handling. Det er en ansvarsfuld Stil-ling at være Embedsmand i Jesu Kristi Kirke, og de forskjellige Embedsmænd i Kirken trænge høilig til de Helliges

Understøttelse i Udøvelsen af deres Embedspligter. Vi kunne være for-sikrede om, at Kirkens ledende Mænd søge at gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt, for at udføre deres Embeds-pligter til Guds Velbehag. Taleren formanede de Hellige til ikke at være misundelige paa dem, som vare stillede bedre end de selv i timelig Henseende. Naar vi vare i Besiddelse af den Hellig-aand, vilde vi have Haab om Frem-gang i timelige saa vel som i aandelige Ting. Taleren sammenlignede Evan-geliet med en Magnet; thi formedelst dets Kraft trækker det til sig Alt, hvad der er ædelt, sandt og godt. Han opmuntrede dem, som ikke havde sluttet Pagt med Herren, til at gjøre det, medens de havde Lejlighed dertil.

Salmen: „Lover Din Herre“ blev affungen.

Præsident Joseph Christiansen talte derpaa. Han sagde: Det glæder mig at være sammen med Eder ved denne Lejlighed. Jeg haaber, at de Ord, vi høre ved denne Konference, maa styrke os til at udføre, hvad Herren fordrer af os. Naar vi adlyde Guds Befalinger, ville vi blive frelste i hans, vor himmelske Faders Rige, og naar vi ere i Besiddelse af den Helligaand, som bliver beseglet paa vore Hoveder ved Haandspaanlæggelse, efter at vi ere dobt, kunne vi holde Guds Befalinger, hvorimod dette er vanskeligt for os, naar vi ikke ere i Besiddelse af den Hellig-aand eller søge at være det. Det er nødvendigt, at vi modtage Kraft fra Herren til at efterleve hans Bud. Vi Sidste-Dages Hellige ere det eneste Folk, som Herren har givet Kundskab og Fuld-magt til at opbygge hans Kirke og Rige paa Jorden i disse Dage, i hvilke vi leve, saa at Riget kan være beredt til hans Søns, vor Frelser, anden og herlige Gjenkomst. Hvorvel den Dnde

gjør Alt muligt for at hindre os deri, vil han ingen Magt faa dertil, naar vi formedelst Bøn modtage Kraft fra Herren til at udføre vore Pligter. Hvis vi attraa Frelse i Guds Rige, maa vi være forberedte paa, at der vil møde os Trængsler i Livet; men vi ville fejre i Trængslen og have Fred og Glæde i vore Hjerter, naar vi ere i Besiddelse af den Helligaand. Taleren hentydede til Nødvendigheden af, at de Hellige betalte Tiende og paa denne

Maade efterkom en af Herrens Befalinger til sit Folk i disse Dage. Han omtalte ligeledes, hvor nødvendigt det var for de Hellige at bistaa dem, der virke som Herrens Tjenere, og sagde, at i det Øjeblik, de Hellige ikke gjorde dette, vare de ikke i Besiddelse af den Helligaand.

Røret sang til Slutning Salmen: „Kærmere, Gud, til Dig,“ hvorefter Mødet sluttedes med Taksigelse af Eldste S. B. Andreaen. (Sluttes.)

Lufsten som Livskilde.

Kvælstof.

Medens Jltten ej alene søger, men ogsaa opnaar Forbindelse med næsten alle Grundstoffer, lever Kvælstoffet sit Liv ensomt som en gammel Pebermø, uden eller faa godt som uden noget kemisk Slægtskab. Selv Jltten, som den dog bor i Rum jammen med, forstaar den at holde paa Afstand, og den afviser med den urokkelige Dyds hele Overlegenhed ethvert Forsøg paa en Elnærmelse.

Run naar Lufsten er fyldt med Elektricitet som under et Uvejr med Lynild og Torden, er det ligesom Kvælstoffet fik et Anfald af nervøs Slappelse, under hvilket dets Modstandsevne svigter, og Jltten er ikke sen til at benytte sig af denne ved Elektriciteten fremkaldte Svaghed til at gjøre et fjærnt kemisk Slægtskabsbaand gjældende.

Men kneb det med at faa Forbindelsen i Stand, faa er til Gjengæld dens Resultat overraskende, nemlig: den ætsende Salpetersyre; i forthyndet Tilstand gaar den i Handelen under Navnet Stedevand. Salpetersyre er altsaa en kemisk Forbindelse af de to Lustarter Jlt og Kvælstof.

En anden af Kvælstoffets kemiske Forbindelser faar et ikke mindre mærkeligt Udfald.

Hvor der foregaar stærk Forraadelse som i Urinhuse, Hestestalde eller Møddinger, udvikles Lustarten Brint. Baa de og Kvælstoffet ere hver for sig uden Farve og Lugt. Men naar de forbinde sig kemisk med hinanden, dannes den stærkt stinkende, Dinen angribende Ammoniak!

For øvrigt lever Kvælstoffet stille og ærbart uden at tage Del i de andre Grundstoffers urolige og omstiftelige Tilværelse.

Og dette forunderlige træge, virkssomme Stof optager de fire Femtedele af Atmosfæren!

Hvilken Opgave har det da at løse?

Lad os tænke, Kvælstoffet forsvandt af Atmosfæren, og Jltten blev tilbage. For hvert Aandedrag vilde vi da faa mellem 4 og 5 Gange faa megen Jlt i Lungerne som nu. Med hvilken Livlighed maatte ikke Forbrændingen i vort Legeme foregaa under denne uhyre Jlttilførsel! Vor Temperatur vilde stige med største Voldsomhed, og vi fik en Feber, der slog os ihjel næsten øje-

blikkelig. Det eneste Middel til Frelse var, om vi kunde drage Nande saa langsomt som en Skildpadde, eller om vi, til Erstatning af det ved Forbrændingen fremkaldte kolossale Tab af Legemsstoffer, tog fire Gange staa stort et Kvantum Næringsstoffer til os som ellers. Hvad vore Fordøjelsesorganer vilde sige til en saadan Tilvækst til deres Arbejde, og hvorledes alle de Næringsmidler skulde bringes til Beje, er et Spørgsmaal for sig.

Planter og Dyr vilde det ikke gaa bedre. Iltningen vilde blive for stærk, Forbrændingen foregaa for voldsomt.

Alle disse Misligheder raader Kvælstoffet Bod paa.

Ren og ublandet Ilt er os for stærk. Kvælstoffet forthynder den, saa at vi kan taale den. Det er som med Sprit og Vand. Spritten er for stærk, til at vi kan drikke den. Saa forthynde vi den med Vand og kalde den Brændevin. Naar man drikker en Snaps, vil man ikke nyde Vand, men Spiritus. Vandet repræsenterer kun den nødvendige Forthyndelse, er en Dæmper paa for stor en Styrke.

I Atmosfæren svarer Iltten til Spritten, Kvælstoffet til Vandet. Naar vi aande, er det for at faa Ilt i Lungerne, ikke Kvælstof, men dette udthynder Iltten, saa den ikke brænder os op. — (Af Studenterforeningens Smaastryker.)

Blandinger.

At Fluor under visse Forhold maa kunne overføre Kolerabaciller fra et Sted til et andet er flere Gange hævdet. For imidlertid at faa Syn for Sagen har Professor Simmonds foretaget Spredninger i Gelatine fra Fluor, der havde opholdt sig paa Koleralignens Darne. Pladerne viste konstant talrige Kolerakolonier, selv efterat Fluorne i 1½ Time havde opholdt sig i en stor Glaslokke. Simmonds gjør med Rette opmærksom paa, at en Fluor paa 1½ Time kan komme langt omkring og jaaledes fra Ekstremiteter og lignende bringe Baciller til Mælk og andre Fødevarer.

Ogsaa en Vaccination. Ved et Møde i Société de Biologie i Paris op læste Præsidenten, Chauveau, en Meddelelse fra Dr. Ferran i Barcelona, der i 1885 under Koleræpidemien i Spanien gjorde sig bekendt ved sine Vaccinationsforsøg. Ferran foreslaar som den simpleste Methode til Vaccination af alle Indbyggerne i store Byer at inficere Drikkevandet i Ledningerne med svækkede Kolerabaciller. Derved vilde enhver vanddrifkende Indbygger faa sig en let Kolerine og dermed være immuniseret mod Koleræ. Uden at ville fratjende Forslaget en vis Genialitet tog man dog i Société de Biologie meget bestemt Afstand fra det; dels turde det jo have sin Banfelighed at træffe det rette Mængdeforhold, hvori Bacillerne skulde tilfættes Drikkevandet, dels kunde det hændes, at Indbyggerne vilde indtage en mindre venlig Holdning overfor de Væger og Autoriteter, der iværksatte denne Foranstaltning, navnlig i Betragtning af, at de Grusomheder, som Befolkningen ikke blot i Rusland, men ogsaa i Italien og Spanien under Koleræpidemier har øvet mod Vægerne, netop tog deres Udspring fra Befolkningens Mistanke om, at Vægerne blandede Smitstof i Drikkevandet.

Dødsfald.

Jens Peter Jensen, født i Hølløse, Frederiksborg, Danmark, den 26de Februar 1822, afgik ved Døden i Union Ward, Arizona, den 16de April 1893 af Alderdomsfravagthed.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1854, emigrerede til Utah i 1855 og blev ordineret til Patriark af Apostel Anthon G. Lund i 1892. Han henjov roligt efter fire Ugers Sygeleje i Haabet og Forvisningen om en herlig Opstandelse.

Anna Charlotta Schröder, f. Bindblad, født i Stenninge, Sverige, den 6te Juni 1822, afgik ved Døden i Salt Lake City, Utah, den 28de Marts 1893.

Hun annammede Evangeliet i 1866 og emigrerede til Utah i 1886.

Afskedsang.

(Afsungen ved Konferencen i Aarhus den 9de April 1893.)

Mel.: Elfte Zion, stærk Du stande.

Au Farvel, o Brødre kjære,
Tak for Ordet, I frembære,
Som skal styrke os det Tid,
Vi er her i Babels Strid.

Havde vi end Lidt i Eje,
Naar vi vandte Herrens Beje,
Falder Byrden os dog let,
Vi af Kamp ej bliver træt.

Præstedømmets mange Grene,
Fader, Du med Kraft forlene;
Det skal binde Satans Magt,
Naar Dig Alt er underlagt.

Lag vort Hjertes Tak med Eder,
Og vor Bøn, at Herren freder
Ederes Beje, fjern og nær,
Til I ser vort Zion kjær.

Laura Berberich.

Indhold.

Konferencen i Salt Lake City ...	241	Ankomst af Missionærer	251
Konferencen i Malmö	245	Besikkelse	251
Fra Taagernes Verden	247	Afløsning og Besikkelse	251
Red. Anm.		Konferencen i Kjøbenhavn	252
Færdig og indviet!	248	Lusten som Livskilde	254
Præsident Joseph Christiansens		Blandinger	255
Afskedsbrevet	249	Dødsfald	256
Præsident C. N. Carlquists Brev	250	Afskedsang	256

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sanft Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).